

Čuk na palci

Izstaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnitvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 millimeter višočino v širini črtega stolpa L. — 80, za trgovaške reklame, Bančna obvestila, poslana, oamrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celóletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 10. avgusta 1923

št. 23.

Ljubezen iznajdljiva je bila in še bo . . .

Podstrešno stanovanje, pristan najlepših dni, Peresnik v njem prebiva, gospica Tamtiči,

A vines je eno okno, saj prime me slabo, grenkost me vsa objame, če spomnim se na to.

Tam mati huda bere »Ednost« noč in dan, besedo vsako vjame in vsak pogled udan.

Ljubezen iznajdljiva je bila in še bo, pod okni žleb se spenja, ni brez pomena to.

Napisal ji je pismo, še enkrat ga prebral, je ladjico naredil v dno žleba jo je dal.

Nalil je v žlebič vode in barčica, juhej, pretiho mimo mame zaplavala je k njej!

Brez jader in brez vesel je šlo čez »širno plan«, pod »krovom« je bogastvo, en zlat pozdrav in vdan.

Od daleč že sprejele so ladjico roké, in hitro so prižele jo celo na srcé.

Kedo bi pač zameril, če je iz sebe bil Peresnik in zavriskal kot bil bi se napil.

Prebramila se mati je vsa iz mrtvih črk, zabliskal se pogled jo ves njen srdit in mrk.

Ni vedela, da pisna priplulo je ta, čas med Scilo in Karibdo »obema« v velik »špas«.

Le gleda naj srdito, nopenja naj oči, Peresnik je obmolknil, saj bere pisno liči.

IZDAL SE JE SAM.

Gostilničar sodniku: »Taj koj sem opazil, da mi manjka 10 steklenic najfinejšega vina in sem gotov, da jih je obtoženec odnesel.«

Obtoženec: »Najprej zaničam, da bi jaz ukradel steklenice, a drugič, ni bilo najfinejšega vina v njih, marveč pokvarjen kis (jesih).«

NA PROGI AJDOVSCINA GORICA.

Nek potnik se je zadnjič jezil in napol glasno mrmral: »Oh kako je dolgočasna ta pot s tem »kofemalnom!« Sedaj se mi je celo moja ura vstavila.

IZ ZDRAVSTVENEGA OZIRA.

Sodnik: »Obsojeni ste na tri leta ječe. Imate kaj proti temu?«

Obtoženec: »Da, gospod sodnik! Ne morem sprejeti kazni, ker je moj zdravnik prepovedal bivati v zaprtih prostorih.«

MODERNA KUCHARICA.

Gospa: »Vi ste torej odlikovani. Ste bili morda odlikovani na razstavi za kuharice na Dunaju?«

Kuharica (iskaje službe): »Ne, bija sem odlikovana na kolesarski dirki.«

NESPORAZUM.

V trgovino muzikalij vstopi nek kmet.

Trgovec: »Kaj želite, dobri mož?«

Kmet: »Dajte mi eno vrv.

Trgovec: »Vrv, toda kakšno, želite za vijolin ali za bas?«

Kmet: »Kaj mi govorite? Jaz sem cerkovnik iz Tihe doline, ter rabim vrv za zvon.«

Trgovec: »Ali teh vrvi mi vendar nimamo.«

Kmet: »Zakaj pa imate v oknu napisano — vrvice in vrvi za vse instrumente.«

Gorica, 10. avgusta.

Pravijo, da nista prišla iz Amerike v Evropo samo tobak in krompir, ampak tudi letošnja vročina, ki je pravtaka kot druga leta in s to razliko, da je bolj vroča. Ljudje se potijo kot po navadi, eni tega potreba še ni dovolj, zato poskablajo v vodo in so postali dvoživke; poslanecem je otrpnil jezik, radi tega so zaprli parlamente, ministri so se zaprli v ledenice, kjer bodo zmrznili vsi predlogi in vse prošnje, uredniški možgani vrejo kot v kakem loncu in ne dajo nič pametnega od sebe, tudi kisle kumarice nič ne pomagajo; nobenega ne ustrelje, noben si tega ne spalne, nihče izmed narodnih voditeljev ne kihne, kitajski princ ima normalno prebavo, korejski uporniki se ne ganejo, lire niti vihar ne dvigne, odkar je padla, skratka, nič se noče zgoljiti, pa hočete, da naj Čuk dela čudeže, poje in zabava, ko pa vse hrepeni le po limonadi in sledoledu, pivu in studenčnici, kar je abstinentov ter po mleku, kar je dojenčkov.

Pač, nekaj se je zgodilo. To je politično gospodarska zadeva. Čuk ni političen list, zato o politiki ne piše, posebej o italijanski ne. Kar se pa tiče drugih političnih zadev so tako smešne, da spadajo v njegovo sorto in jih že sme in mora omenjati.

Marka je namreč padla. Padla, pravijo. Kaj se to pravi? Nasprotno, zrastle je. Ni vragal Le poglejte. Čuk na palci se je pred kratkim mudil v Nemčiji, v žepu je imel piškotkov ameriški dolar, ki mu ga je bil stric Skovir dal za napitnino že pred leti. Komaj sem prišel v Nemčijo, je bil ta vrag že vredeti pol milijona mark. Za božjo voljo, sem dejal. Te sramote pa ne. Moj oče ni bil milijonar, ne moj stric, niti moja tašča ne, pa naj jaz prelomim sveto tradicijo hiše, oz. duple in poštenih stvaril. V strahu sem se spravil na najbližjo banko. Na vratih sem srečal ljudi s kosarami in vrečami. »Kaj pa nesete?« — »Denar«, so dejali. Bil sem prepozen. »Jutri pridite,« so me potolažili, ob enem pa mi povedali, da je moj dolar vreden en milijon mark. Kljun sem odprl in nisem prišel pol ure do šape. Tedaj sem vendarle postal milijonar. Ko sem čez par dni zamajal dolar, sem dobil štiri milijone. Dobro, da mi niso dali drobiža. Sicer bi bil moral s kovčekom v trafikko, da si kupim vžigalico. V bojazni, da ne postanem še milijarder, ko

marka tako raste, sem bežal iz Nemčije.

Na poti sem dobil znanca, ki je par let potuje iz Dunaja v Svico in bogati. V Nemški Avstriji kupi steklenico vina, kupi listek v Svico, po poti popje vino, se pripelje v državo dobrega denarja, proda za švicarski denar steklenico, zamenja v krone, se pelje nazaj v Avstrijo, kupi zopet steklenico vina in mu še nekaj ostane. Na ta način bogati. Kaj bi še le bilo, če bi se danes vozil iz Bremena v Njujork. Jaz bi se gotovo ne.

Če je na bujno pomnoženje

nemške marke vplivala vročina ali rurska kotlina, še ni znano. Vemo pa, da bi Francozi radi spreminili Nemce v gol papir, Nemčijo pa naredili za prazno naselbino. Angleži si pa vmivajo roke, ki sicer nimajo vmazanih od rurskega premoga, ampak od diplomatske tinte, ki je bolj črna kot premog in vrag skupaj. Sploh pa pravijo, da bo celo Evropo vrag vzel na ta način, da postanemo nazadnje vsi milijarderji in se spremenimo v sam papir. Le eden hoče ohraniti svoje perje celo in to je

Čuk na palci.

Kje je Marička?

Naša Marička je bila na letovišču. Sprehajala se je s svojimi znanci po gozdu in livadi, ter skakala kot razposajen otrok, dokler se ni izgubila.

Kdaj jo najde, naj jo nazaj da, in kdor bo še dve liri in pol priložil, dobi knjigo burk in šaljevih prizorov po pošti na dom.

Matlov.

Kolek.

(Humoreska).

Gotov sem, da ste že pogostoma naleteli na ljudi, ki so polni vsega in katere »Njega Veličanstvo Denar« popolnoma nič ne skrbi. Vem tudi, da ste poznali take ljudi in jih še poznate, ki stiskajo stotinko pri nakupu kake malenkosti, medtem ko na drugi strani naravnost mečejo denar proč brez potrebe. Dasi je to stara historija, vam hočem vseeno povedati slučaj očeta Pirjevca, kateremu ni manjkalo niti ptičjega mleka. Imel je svojo trgovino, par štirinadstropnih hiš v mestu in naložen kapital v »Ljubljanski Kreditni Banki«.

Posla ni nikakega opravljal, razven kake partije šaha v kavarni Adriatiki, ali pa »briško« in »tresette« pri Molarju na dvorišču. Nekega dne je sedel v kuhinji, ki je služila ob enem za sprejemno sobo, ter kramljaj s svojo ženičico. Naneskrat se spomni, da je prejšnji dan pozabil poslati malenkosten račun nekemu, svojemu odjemalcu, ter se je vsled tega takoj lotil istega napisati. Ko ga je pa dovršil, mu je prišlo na um, da ga mora po novi postavi tudi kolekovati. Iskal in brskal je v svoji črvivi miznicij kolek za 10 stotink, a njegovo iskanje je bilo brezuspešno. I-

Imel je pač koleke na dvajset stotink, a za 10 notenega.

Da bi pa prilepil na račun kolek za 20 stotink, ne bi tega storil za smatno obsodbo. »Deset vinarjev je predpisano« je dejal »in deset vinarjev bom prilepil.« A kako, ko ni imel kot koleke po 20 stotink. Ukazal je svoji ženi, naj pokliče s ceste kakega paglavca, da ga pošlje po en kolek za 10 stotink. Kmalu se prikaže mal bosopetnik, kateremu pravi Pirjevec:

»Tu imaš 50 stotink zate in tu 10 stotink za kolek. Pojdi ponj na pošto in požuri se.«

Fantiček je stekel po stopnjicah in se vrnil šele čez dobre pol ure. Položil je 10 stotink na mizo rekoč: »Gospod, danes je nedelja in pošta je zaprta za kolek.« Nato je stekel po stopnjicah na ulico, veseleč se zasuženih 50 stotink.

Pirjevec je postajal nervozen in ni vedel, kako bi se rešil iz te zadrege. Kolek za 10 stotink pa je hotel imeti pod vsakim pogojem. Nekoliko pozneje pokliče drugega fantiča ter mu veli, naj poišče kako odprto tobakarno in kupi kolek za 10 stotink. Za nagrado je dal tudi njemu 50 stotink in gospa mu je darovala velik kos cvrtega »pičulata«. Čez dobro uro se je fantina vrnil z mastnimi ro-

kami istotako položil. 10 stotink na mizo ter jo odkuril, ker ni našel nobene tobakarne odprte. Pirjevec je bil že ves iz sebe in kolek je hotel na vsak način imeti. Da ga ta stvar ne že eno liro in za dve liri cvrtega »pičulata«, za to se še zmenil ni. Na račun mora biti prilepljen kolek za 10 stotink, pa je masa ven.

Študiral in tuhtal je neka časa kakor Urban in naposled prišel do zaključka, da je pekar edina njegova rešitev. Dejal je svoji potrpežljivi ženi, da mora imeti pekar gotovo koleke za svojo lastno vporabo, ter da mu lahko napravi to uslugo. Seveda je treba kupiti, eno pogačo, ker ako mu pekar odstopi en kolek za 10 stotink, mora vendar, nekaj zaslužiti. In zopet je poklical s ceste enega bosopetnika, ker pred njegovo vežo jih je stalo že kakih petnajst. Historija koleka je prišla zanimati tudi cestne frkoline.

»Na« mu je dejal, »tu imaš deset lir in kupi pogačo pri pekarni in naprosi ga, naj ti odstopi en kolek za 10 stotink. Denar ti bo itak od 10h lir o stal.«

Fantič je stekel in za njim cela jata otrok s hrupčim krohotom. Par minut na to je prinesel fantič Pirjevca pogačo, a koleka ni dobil, ker je stala pogača ravno 10 lir in n tedaj nič ostalo za kolek. Pirjevec je kar besnel togote Fantiču je dal 50 stotink na grade, ki je z veseljem odtekel k svojim tovarišem. Kaj početi? Koleka ni, a mora biti na vsak način, in sicer za 10 stotink, ker tako govori beseda postave in pravice v italijanski državi. No in Pirjevec se je domislil, da zamore vsaj na kolodvoru kupiti kolek za 10 stotink.

Urno je poslal novega »kurirja« na postajo, kateremu je izročil, denar za tramvaj tja in nazaj in 50 stotink nagrade. Dolgo ga ni bilo nazaj in ko je prišel, je izpovedal, da tobakarna ni odprta, ker ni promet z vlaki do sedme ure zvečer. Pirjevec je zapodil fantiča iz kuhinje in srepro pogledal svojo ženo.

»Kaj me gledaš?« ga zavrne ona, »saj vidiš, da ti ne kaže drugo, kakor prilepiti kolek za 20 stotink.«

»Kaj?« je zarohnel oče Pirjevec, »na račun, ki mu pritiče samo 10 stotink, naj dam kolek za 20 stotink? Kaj si morda znorela ali še le boš? Ne več li, kaj pravi pogovor?«

— Daj Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega; — no in njemu pritiče samo 10 stotink in te bom v obliki koleka na račun našel.«

»Veš, oče, to je malo preveč pretirano.«

»Kaj pretirano, nič pretirano! Država ima dovolj denarja in ne potrebuje od mene koleka za 20 stotink, medtem ko ji pritiče samo 10. Sicer pa treba tudi hraniti, a ne metati denar proč brez potrebe. Ze vem, kaj naredim.«

Vstal je nato, se oblekel in šel sam na ulico.

Mož: Ki boš kuhala za juž-
na?
Zena: A Budle, mpa sirad-
ka.
Mož: A deneš ki opaže no-
tre?
Zena: Ne. Bom dila kobil-
ce; se špeh priprav-
Mož: Pa ču zakupkaje de-
lavec?
Zena: Samu auast me na
smiš!
Mož: auha, na buj so, da to
jest auadn; ki boš na se vor
čerje?
Zena: Salata m pa panu
zažgem, de zasurči, ka ulijem
jesk notre. Za dilavce je use
dabra.
Mož: Braja Mat! Zej te
bom pa se risš jenu, ka znaš
taku šparat, bama mil an špeh
dvi lit.

Zena: Bejn, kepi! A ti, ju-
tri puideva y mesto k maš,
patle ka pridem damau bova
piščanca acvrla. Za ta druje
skuham palenta m pa s kro-
pam padlijm. Bo že dabra, ka
neč na dilaje.
Zdej pa le beiš, ka pakli-
čem južnat.

TO JE PA DRUGO:

Poštni uradnik vpraša svoje-
ga prijatelja bančnega uradni-
ka, čemu toliko tekanja na po-
licijo, pošto ta vse strani.
Bančni uradnik: »Jo le šest
mesecev od tega, da šče naša
banka blagajnika.«
Poštni uradnik: »Kaj pri tej
brezposelnosti nisto v stanu
najti blagajnika.«
Bančni uradnik: »Na...
banka bi rada našla tistega
blagajnika, ki jo pred šestimi
meseči ubel s denarjem.«

DOBRO JE ODVRNIL
UDAREC.

Mož in žena sta šla pravkar
iznima glavarjeve trgovine. O-
na: »Verjemi mi, dragec, da
sem docela zaljubljena v to
ovratnico.«
On: »Pojdiva dalje, saj veš,
da sem ljubosumen nate.«

RAZUMEN GOSPOD.

Med dvema prijateljema.
Prvi: »Kakor vidim si pre-
menjal restavracijo.«
Drugi: »Da, sedaj obedujem
v hotelu Rostohar.«
Prvi: »Tam mora biti gotovo
boljše. Kakšna kuhinja je tam?
Drugi: »Ne vem, je nisem
šel pogledat.«

Požvižga se na to.

»Čujete, Potepuhovič, na va-
šo glavo je bilo razpisanih 3000
lir; pomislite, 3000 lir.«
»Kaj me brigal! Jaz se požviž-
gam na ouli 3000 lir in si raje
ohranim svojo melono.«

Oženil bi se rad.

Se fantič sem od fare,
oženil bi se rad,
kakó pa naj izberem
predražestni zaklad.
Imel deklet sam dosti,
na slednji prst deseti,
ni moč se odločiti,
bi hotel ktero vzeti!
Je bila prva črna,
a črne so hudíč,
ubogati jo moraš,
ukazati pa nič;
Pa druga je blondinka,
ne maram takih las,
preveč vodeno gleda,
prenežen njen je glas.
Je tretja bila majhna,
ta zame tudi ni,
kot pišče pod nogami
se vedno mi vali.
Četrta je velika,
visoka kakor hrast;
ne maram take, dokler
ne grem na luño krast.
O peta pa visoke
nosila je pete,
telo je bilo kratko,
predolge pa noge.
In šesta je frizuro
od glave metra pol,
jaz rad bi le ženico,
ne maram takle kol.

A sedma pa se pači
in čudno govori,
ne maram za strašilo,
ki vrane naj plaši.
Deveta barva lica,
po pudru vsa smrdi,
le takrat ljubim moka,
če v kruh se zamesti.
Deseta je polortla
celo — lep bel klobuk,
pa tisoč stokrat ljubši
mi je na palci čuk.
Res fantič sem od fare
rad šel bi pred oltar,
katero naj si vzamen,
da bova srečen par?

V KOLI.

Učitelj: »Pepček, zakaj sem
te imenoval malo prej maloga
tepa?«
Pepček: »Zato, ker nisem
tako velik kakor Vi!«
NAPACNO RAZUME-
VANJE.
Izven mesta je srečal trgovca
svojega prijatelja mizarja, ki
je komaj stopical pod težo še-
stih zastarelih oken.
»Kam pa greš s temi okni?«
»V mesto kam, ali ne veš, da
je danes velika slavnost?«
»No in kaj misliš storiti s to
kramo tankaj?«
»Prodati jih hočem; saj je
bilo v listih napisano, da so ob
takih slavnostih plača za vsa
ko okno po 50 lir.«

PRED POROTNIKI.

Meseča avgusta je bilo. Vro-
čina nevzdržljiva. Pred poroto
je sedel hudodelec, ki je težko
ranil neko žensko.
»Ali poznate njega,« vpraša
sodnik ženo.
Ona: »Če ga ne poznam! Po
celem životu me poliva mrzel
pot, ko sem ga zagledala.«
»Blagor Vam,« odvrne sod-
nik in si obriše potno čelo.

Podal se je v gostilno k Fi-
glu, naročil dober golaš, nakar
je popil tri četrtinke »briščka.«
To pa vse zato, da »prispara-
in dobi tam en kolec za 10 sto-
ink. No in končno se mu je
udil posrečilo. Nakar mu je
lal kolec za 10 stoink, in ker
irjevče ni imel drobiža, mu je
lai z veseljem en kolec za 20 v
rameno in še štiri za napitnico.
Ludno človeče ta Piševac ki
ako »spara«. Toda tako ali
trugaše, njegov račun je bil
končno kolekovan s desetini
totinkami; in ko ga je vročil,
mu je odjemalec pojasnil, da bi
poročil trileti račun kalok, — za
dvajset stoink.

PISMO »FRKLJE«, KI JE V
MESTO POGLÉDALA.

Caró mio težoro!
lo te žaludo e primo ke ti škri-
vo avanti ti mando un budo pur
rove montanje e ti škrivo ke
penso di žjorno e di note a te e
ce non poto njanke dormir.
Caró mio težoro ti non ti pen-
sa njanke kome kot tuta e per
sempre tua e no guardo nešim
altro kome non devi anke ti
guardar, e penšar a nešanta al-
tra ragaca ke a sne.
Adolo mi škrivi šubito, per-
ce non ti šon venudo a dome-
nica kome ti ha škrito, ti jera
malato o ti jera kon una altra a
špaso. lo šon štata tuto žjorno
a kaža e pjanževa tante lakri-
me.
Škrivi mi šubito. Šon tuta e
per sempre tua
triste L.

JANEZ RAZSTRESEN.

I.
Po ljudi plahi je prišel naš Ja-
nez ves premočen domov. Kaj
je napravil? Dežnik je prav le-
po položil v posteljo ter ga odel,
da bi se ne prehladil, sam pa se
je stlačil v stojalo za dežnike,
da bi se ocedil.
II.
»Visoka glava« je obiskala
svoje podložnike. Janez je imel
navdušen govor, končal pa ga
je takole: »... želimo Vam od
srca vse najboljšo, zlasti pa že-
limo, da bi ljubi Bog še prav
mного let ostal zdrav.«
III.
Nekoč so Janeza po noči, ko
se je vračal domov, na cesti na-
padli in oropali; znanci in pri-
jatelji so mu svetovali, naj v pri-
hodnje vzame s seboj samokres.
»Potem mi še samokres vzame-
jo,« odvrne jim Janez.
IV.
Bilo je na neki »napijajoči«
slovesnosti. Mlada dama je ser-
virala kavo. Pride do Janeza,
kateri je držal v eni roki skode-
lico, v drugi roki klobuk. Janez
podstavi namesto skodelice klo-
buk in — že je curljala črna te-
kočina vanj.

Slonova nezgoda ali škorenj na rilcu.

Ni dolgo še od tega,
kar bil je tu pri nas
preslavljen cirкус Krome,
to bil je kratek čas.

In slon je Čuku pravil
prečudna res reč,
kako se tu pa tam jim
v dno Afrike godi.

Bilo je neko jutro,
obetal lep je dan,
ko slon je šel po hrano
zovoljen in zaspan.

Naenkrat kaj zagleda,
kar v pesku se črni,
to ni nič zebra
ni kača bila ni.

Je boljše palovico
pozabil kak Anglež?
A kaj bi zdaj nečval,
če dobro še ne veš.

Pomakni, no, so bliže,
nataknj pet očal,
in če je to zverina
na inah jo boš spoznal.

Pospešil slon je bliže
ogromni svoj korak,
in skoraj se osupel
prekucnil vam je vznak.

Je v pesku ležal škorenj,
kdo vé od kjé, čegav.
Zasmejal se je rilcu,
to res nj tak bav bav!

A glej, obuti škorenj,
to pač je težka stvar,
je res, ima ušča,
s kom naj jih prime mar?

Neznana sicer stvar je,
a slonu ni za to,
obuje jo na rilcu,
služila dobro bo.

A slon je zvrta buča,
saj ima še zobé,
poišče uhlje naglo,
natakne jih na nje.

Potem pa res je gladko
na rilcu s škornjem slo,
kako zdaj imeniten,
v puščavi hodil bo.

Postalo je nerodno:
s kom prime naj stvari,
kako naj volja, vase,
to težke so reči.

Poskuša škorenj sneti,
a tudi mu na gré,
presneti oklji trdo
v dnu uhljev mu tiče.

Poišče brž dva slona:
pomagajta, hi-hoj!
Da z rilcem se napasem,
navoham še nocoj.

Takoj so šli na delo
in z vnemo vsi trije,
vsi vlečejo presneto,
napeto se držé.

In s čela znoj jim teče,
okrog se vse praši,
in poka v okljih, v rilcu,
presneti škorenj, ti!

Nazadnje se posreči,
vsi padejo na tla:
sam škorenj, trije sloni
in oh! oba zobá.

Kako je dalje bilo
pač nihče ne pové,

če slonu zrastle danes
spet novi so zobjé.

NAGLA SPREMENA.

Vajenec: »Gospodar, dopoldne sem inkasiral eno ponarejeno liro...«

Gospodar: »Tepec neumni, zabiti, trot smrkavi. S teboj ne bo nikoli nič. Osel!...«

Vajenec: »... in uro pozneje sem jo že naprej oddal.«
Gospodar: »Ti si priden dečko, vse hvale vreden. Res pravi biser.«

NI NJEGOVA KRIVDA.
V trgovini kinkalij se jezi odjemalec: »Včeraj sem kupil

pri Vas palico in dejali ste mi, da je roč iz pravega slonovega zoba. Danes sem pa ugotovil, da to ni resnica.«

Trgovec: »Oprostite, a moja krivda ni, če imajo tudi sloni ponarejene zobe.«

Ljubljanski velesejem.

Je že po vojni taka navada, da se je besedam veletrist, velekapital, veletoč pridružila tudi beseda velesejem, kar pomeni toliko, kot nekaj zelo velikega; če bi Čuk izšel na 20 straneh, bi se moral imenovati Velečuk. Zdaj pa veste.

V Ljubljani je vsako leto velesejem, zato bo pa tudi letos, da iz navade ne pride in da bo enkrat mogoče tudi po polnoči krokat, Ljubljancem, ki imajo stalno prenočišče in drugim, ki ne bodo imeli prenočišča. Pa šalo in krok na stran. Kar smo mislili povedati je to, da bo letos ta velesejem še mnogo večji, prostor obsega 40000 kvadratnih m, razstavljalcev je 700, med temi inozemcev 152, drugo je domača obrt in industrija, da ne izvajamo tudi našega Ribičana Urbana, ki bo tam razstavil svojo suho robo in dovtip, seveda v »Čuku na palci«, ki ga bo to pot tudi dobil na prodaj vsem sejmarjem v vsej Sloveniji, vsem kislicam v Jezo.

Če pa hočete vedeti, kaj bo vse videti na sejmu, pa vam povemo, da bodo razstavljene vse vrste mašine, puške, plugi, brana, avtomobili, kolesa, parizariji, karjole, električne liruške, papir za pisma, škrmiceljni, peresa, svinčniki i. t. d. to se pravi vse stvari, ki jih ima v zalogi tudi Narodna knjižnica v Gorici; potem postelje, omare, lonci, kuhalnice, usnje, podplati, jermeni, čevlji, klobuki, kave, mle, slamniki, majolike in kožarci, poliči, skledé, krožniki, klobase (kranjske in tenke, jim pravijo hrenovke), vino, likerji, cvetice, zvonovi in še toliko take ropotije, da se bo vsakemur, ki si bo od 1. avgusta dalje to ogledal, noč in dan sanjalo. V Trstu prodaja legitimacije in da je vsa pojasnila: R. Drufovka, via Mercadante 2. Čuk na palci mora dobiti zase in za svojo legitimacijo zastoj, če ne bo zmerjal, da bo joj!

SLAB KRISTJAN.

Karabiner sreča v nedeljo kolesarja v neki ulici, katera je bila prepovedana kolesarjem:

»Vi gospodin« pravi karabiner, »sramovati bi se morali; prihajate iz cerkve kjer ste molili, a že se vozite po prepovedani ulici.«

PRITRDILO.

Ona: »Tonec, saj ti vedno vsako stvar narobe napraviš.«

On: »Imaš popolnoma prav! Najprej sem te poročil in šele nato — spoznal.«

POLICIJA NA VISKU SVOJEGA POKLICA.

Neke bančni uradnik je prijavil policiji, da mu je bila v tramvajem vozu ukradena listnica z 20.000 kronami. Uro pozneje pa je telefoničnim putem obvestil ravnateljstvo policije, da je bila pomota, ker se je listnica našla.

»Škoda«, je vzdihnil tedaj komisar, »bili smo tatu, že na sledu!«

Pravijo

Pravijo, v Ročah in okolici, da so podpisani na vse zadnje vendar potom dokumentov in dokazov, izsledili ono »častno« osebo, avtorja šaljive pošte, katero so omenjeni prejeli, ter si čutimo v dolžnost, da ga javno zahvalimo, občudujemo in mu častitamo na napredku, značajnosti, oliki in dostojnosti. Sploh na vseh čednostih ki ga dišijo. Podpisani: »Lubia, »puf«, »krolca« in »palakuka«.

Pravijo, da ličijo Vrhovške dekleta fante na semnjih a jih vendar ne do- bijo.

Pravijo, da imajo mladi postojnski filozofi, v dobi počitnic inštruktorja, ki so pa poleg tega, čeravno le nekoliko starejšo, skrbni svetovalci; v posbnih slučajih dajejo svojim varovancem, dobre nasvete, da ne zaidejo na slaba pota. Dokaz, da imajo s tem samari- tanakim opravilom obilo posla, so za- nemarjene izložbe, kjer stoji vse po vrsti »kakor hiše v Trstu«.

Pravijo, da je v Straži neka punca, da ko razgleda koš, pravi, da je Čuk. Zato pa se ji zdi vse eno, če vržejo v koš, ali pa stavijo v Čuka.

Pravijo, da se fantom Stražke vasi močno zalivajo oči, ko vidijo, da pet- najstletne deklice govorijo z mejnimi stražniki. In to vejo drugi, naj ve še »Čuka«.

Pravijo Dobravci, da bojo Skerlan- ski fantje imeli ples na 12 t. m. ter so povabili na ples gospoda pupca in njegovo soprogo pupco.

Pravijo, da pripeljejo v Solkan več voz ščipalk in »brkete« za ženske lase. To pa le radi tega, ker so ne- kateri fantje neki punci, ko so pe- ljali seno iz Lijaga, vse polomili. Se- daj pa naj plačujejo in prav jim je.

Pravijo, da se pripravljajo v Solka- nu več izobraženih punc za tekmo na moških kolesih. Vaje so vsaki večer od 9. do 11. ure, tudi če ne gori elektrika.

Pravijo v Postojni, da ni tukajšnjim revežem (milijonarjem) mogoče pod- pirati »Solško društvo«, čes, da res ne ubožajo. — Narodni le za svoj »narčetl«.

Pravijo ona dekleta, ki so 24. ju- nija hodile po Ljubljani, da jim ni- majo ledinski fanti ničesar odpušča- ti. Dopisnik naj se pazi, da ne pride pod kruto bukovo pal'col.

Pravijo, da Sovodenske »frajle« zato ne nosijo več srebrnih in zlatih verižic krog vratu, ker bi se rade razlikovale od drugih. Zato nosijo sedaj koščene.

Pravijo, da so prisli iz Jugoslavije v Podlanišče kositi. Bilí so pa tako revni, da niso imeli orodja ne vžig- galice. Ako so hoteli kaditi iz fajfe, so si morali kresati ogenj s kresil- nikom.

Pravijo da je v Ložah letos toliko komarjev, da si nekatera dekleta obu- jejo po dva para nogavic, da bi se ne- koliko ubranile proti tem nadležnim živalicam.

Pravijo, da se ledinaka tango dekle- ta močno tolažijo s tem, da njih mala maestra tudi rada pleše solo tango.

Pravijo, da fantje iz Beke najrajši prepevajo italijanske pesmi, če ravno jih ne razumejo.

Pravijo, da imajo Beški škedenjci res poskočne noge in tudi nežni spol bi se mnogo več za njih zanimal, če bi le pisati in čitati znali.

Pravijo, da ima »konsum« na Idriji pri Bači v kleti tak studenec, da če se s tisto vodo pomaže tja po svetu, kar na mestu hiše zraste. Ključi od tistega salamejsko čudnega studenca ima sa- mo eden. Vsi člani pa morajo »z adna učč (oko) méžat, da se hiša ne vstraši, takrat ko rase.

Pravijo, da je v Il. Bistrici, neko deklo došlo čez eno leto iz solnčne I- talije, in ne umc niti eno besedo več slovensko.

Pravijo, dotičnemu, ki se zanima za klanska dekleta, da so bila že pred vojno v tujih krajih, ko še vrabcev nismo poznale. Kaj pa tisti, ki doma čepijo in osle preganjajo. — Klančan- ke iz Trsta.

Pravijo, da bo cena »stavoletame« in klobukom v Nabrežini poskočila, ker se je na zadnjem izletu godbenega društva dosti »stavolet« polomilo.

Pravijo, in me napadajo, da sem jaz dopisnik zadnjih dopisov iz Prečnice, Očizle, in Klanca; jaz pa pravim, da nimam z dopisi nikake zveze, ter pro- sim slav. uredništvo, da dopisec podpi- san z mojim imenom ne priobčujete,

vsak naj bodé toliko značajan, da svoj dopis sam z avojim imenom in prij- mbi podpisó. Ivan Pečár, Klanec 31.

(Radi potrjujemo, da imenovani ni pisal v Čuka, kdor pa je pisal, ga u- redništvo ne izda. Ur.)

Pravijo, da v Novem mestu ne more dobiti noben slovenaki fant punce po dnevu.

Pravijo, da je taka presneta vročina, da so še »pravijo« zaspali, možgani so se skuhalí, pamet se je akisala, smeh se je posušil, vse zdeha in si briše pot. Čuk se pa koplje in poti v la- stnem znoju sam, da bi kako špaso povedal, pomagati pa mu nihče noče. Če bo prihodnjé tako, bopi naredil tako kot danes: vsa bom sam napisal pa je amen!

Previdnost - pol zdravja.

Gospod Potonika. Čuješ, pri- jatelj! Nekaj novega ti povem. Mati tvoje gospe soproge se je pravkar pripeljala.

Gospod Korenček. Zakaj pa

— za božjo voljo — ne rečeš na- ravnost: tašča?

Gospod Potonika. Ker te ni- sem maral tako hudo — pre- strašiti.

KAKO SE JE UJEL.

Nek bahati gospod, ki se je držal kakor da bi bil milio- nar, a je bil navaden siromak, kakor mnogo drugih, vstopi v restavracijo, ter cel četrť ure študira jedilni list.

»Natakar, čujte, sedaj ko je sezija za lov, nimate fazanov, ne zajcev. Da niti jagod ni- mate, pa nazivate vašo restav- racijo prvega razreda.«

Natakar: »Oprostite gospod baron, fazane in jagode so pravkar napravili, radi tega niso še v jedilnem listu.«

Gospodič: »Dobro; prinesi- te mi tedaj en golaš in osmin- ko vina!«

BERAČEVA ŽELJA.

Berač je potrkal na vrata, nakar jih je gospodar osebno odprl.

Berač: »Ravno leto je mi- nulo, ko ste mi darovali telov- nik. Stokrat se Vam še enkrat zahvalim zanj.«

Gospodar: »No je že dobro in kaj hočete sedaj?«

Berač: »V enem žepu sem našel bankovec za 100 lir.«

Gospodar: »Katerega ste

mi sedaj prinesli nazaj, ali ni tako?«

Berač: »Aj Bog! Prišel sem le pogledati, če imate morda še kak star telovnik.«

ZAGOVOR NA SODNIJI.

Sodnik: »Čemu ste ukradli Levcu poleg denarja tudi oble- ko?«

Obtoženec: »Gospod sodnik, samo radi tega, ker mi moja soproga vedno pravi: Jože, Jože, samo denar ne naredi člo- veka srečnega.«

NA REKRUTNIH VAJAH.

Poročnik rekrutu: »Kako se piše signal?«

Rekrut: »Signal se ne piše, marveč trobi s trobento, bob- na na boben, ali pa maha s zastavo.«

LITERARNA KULTURA.

Nek gospod vpraša našopir- jeno gospo, ki je prej služila za dekle: »Ali poznate Dante- ja?«

Gospa: »Kako ne bi poznala tistega moža iz mavca, ki sem ga morala vsak dan brisati.«

HUDA OSVETA.

Prvi: »To ti pravim, dragi moj prijatelj, da nikdar več ne poročim vdovo, ako me doleti ta sreča, da mi sedanja umrje. Vsakokrat ko se za najmanjšo malenkost spreva, snune s stene fotografijo svojega po- kojnega soproga, in na njem svoje krokodilove solzo pre- taka.«

Drugi: »Ej, drugi moj, v tem slučaju sem jaz mnogo na slab- šem. Ako se midva spreva, te- daj vzame v roko album, teš mi svojega prihodnjega moža pod nos pomoli.«

HITER ODGOVOR.

Gospa je stopila iz tramvaj- skega voza in takoj za njo kraški kmet, ki ji je pa nehote stopil na predolgo krilo. Go- spa to videč, zareži z vso su- rovestjo nad njim: »Ali ne vi- dite, da ste mi stopili na kri- lo, Vi vol kmečki!«

Krašoveč: »Oprostite milo- stiva, ker nisem vedel, da ima- jo mestne krave tako dolg rep!«

IZREDNO PRIPOROČILO.

Gospa Klavora, splošno znana brutalna hudobnost, ve- like in robate postave je sre- čala na ulici svojjo nekdanjo služkinjo ter jo vpraša: »Ali ste zamogli najti še kje kako službo, ko sem Vam napisale tako slabo izpričevalo?«

Služkinja: »Gotovo sem jo našla in še jako imenitno!«

Klavora: »Kako ste pa na- pravili?«

Služkinja: »Na popolnoma enostaven način. Polog Vaše- ga izpričevala sem pokazala tudi Vašo fotografijo. Gospo- da se je čudila, kako sem za- mogla prestati celo leto pri Vas, ter so me na licu mesta vsprejeli brez pomisleka.

PONAREJENÓ.

Sodnik. Vi ste kupili stekle- nico vina in ga plačali s ponare- jenim denarjem.

Obtoženec. Prosim, gospod sodnik, saj vino tudi ni bilo pra- vo.

POKAZEN REKLAM.

Takoj po zasedbi je bilo v Trstu na vseh concih in kra- jih polno »špecialistov muzi- kantov« po noči in po dnevi. Tudi v kavarnah je bilo obilo tujih in domačih »umetnic« plesalk in pevk na razpolago. Nek znan lastnik kavarne »chantan«, je angažiral iz ino- zemstva tudi eno tako speci- jalno pevko-skakalko, ter po- trosil dokaj denarja za rekla- mo v ta namen. Škoda le, da je preveč »vlekel« občinstvo, kajti na letakih in oglasih v listih je bilo, čitati z mastnimi črkami, edinole:

ONA PRIDEI

To je bilo povsod natijeno neprestano osem dni. Našel pa se je nekdo, ki je varnarja prehitel z njegovo »umetnico.«

Prejel jo pa, brzojavko, da dospe prihodnji dan in hotel je tedaj to delnico naplatiti občinstvu, a ko je bil na tržščkih ulicah je ušel na vrh letakih pod »Ona pridei.«

Neprekosljiva ponada za čevlje

»EKLA!«

LEPE SANJE

Pivček. Kaj se je zgodilo, Požiravček, da tako veselo gledaš?

Požiravček. Pomislil, sanjalo se mi je, da sem pri Motarju popil deset velikih piv, ko je bilo treba plačati sem se pa zbudil.

NA MESTU.

V ministrskem svetu, sodni minister: »Predlagam, da se napravi za vedno konec tej neprestani goljufiji v državi.«

Finančni minister: »Predlagam rajši, da najdemo obliko, da se zagnore to goljufijo možno takrat.«

DOBER IZGOVOR.

Stanko je prinesel slabo izpidevalo. Oče ga srdito vpraša: »Zakaj nisi prinesel izpidevala v boljšimi reči?«

Stanko (jokaje): Jih ni bilo več papa, ker so že vse drugi pred menoj dobili.«

AMERIKANSKI LISTI.

Amerikanski listi radi »plonjavaj« novice iz stare domovine. Pred nedavnim časom je prinesel neki tankajšnji list sledečo notico: **Izgubljeno.** Neki Kraševč, ki se se je mudil pretečani četrtki v Gorici, je izgubil večjo vsoto denarja z živinskega trga po ulici Favetti do via Carducci. Poštem najditelj naj denar odda v našem uredništvu proti nagradi. — Če je kateri Amerikanci res oddal najdeno vsoto v uredništvu v Njujorku, nam do danes še ni znano. Kraševca tudi ne.

NAŠI VOLKOVI.

Marsikatero dogodbo so že povedali v prijateljski družbi pri »Črnemu pasju«, ko je povzdignil besedo nadgodat Pipa in povedal tole zgodbo: »Nekaj čudnega sem doživel v letu 1865., ko sem bil na svojem prijatelju, nekemu ruskemu grofu povabljen na njegovo vísestvo v severni Rusiji. Nekega večera smo se peljali na lov šest ur daleč na soednjo graščino, ko smo bili sredi gozda naenkrat napadeni od celo trume volkov. Že smo vse svoje krogle postreljali ne da bi mnogo opravili in smo se že smatrali za »len divjih zverí, ko nam pade rešilna misel v glavo. Jaz sem imel slučajno eno škaflo srbišnega praska pri sebi, potegnil sem ga iz žepa, nabasal puško z njim in ga izpalil med volkove. Vspen je bil silovit. Volkovi so se posedli in se začeli na čudovite načine obirati in praskati, mi smo pa porabili to priliko, da smo ušli. Tako smo bili rešeni.«

Ribničan Urban.

Buh nebješke se usmilo, koku je trajba trpet ne svajte, koder se grje s trbuham ze kruham. Vpucje jo toku neznanstu, de mi ne hrbte rajte jen rešjeta puokajo, v trebuhu mi pa krile ranku b' mo tlu pokislem mlajke leksjerat. Kar toku je koker de b' tlu človajka fjentat. Nu pa puotlej se dohijo še planšerji, k' ne va jo kaj je dajlo, jen človajka plašijo. Un dan sm se biu an malu uodpoču ne porjepke guojzda, pa sm kar muoj turen ruobe tam zraven anc sinrajke po kuonco postaju.

Ampek jest na vajm, kaj je na unem kraje blajtarjem, al sudatam u glavu pah, al souce al pa grilli, de so rečjeli ne vso vižo u muoj leajen turen strajlet. Toku so kugle lotajle, koker ne širštate. Vse cajne peharje jenu sija so bile kratkem toku preluknane, de je blu use skep rešjete ne duobnu. Vajste, de so tu rečtje, al so morde jemaji nje je rešjeta ze pošast al pa se kašno festengo. Matajje so misleli, de buojo mjene s tem kej hudga stuorle jen de si ne buom muogu uodpočet; ja figo mačkeno, sej imam še drugo ruobo, pa buom pujno šu. Gvišnu imam jest jen cajlu naše majstu več ruobe, koker uoni puifra jen kugol. Jen toku sm jo biu vseglj rešjatu primahov, do Trsta. Ke sm su pa zetu, k' sm se tu čez liho u Istrijo prepjelet. Pa k' sm jemu tuj klabük hedu prevrtan, zetu k' sm ga biu prou ne vrh muoje ruobe u guojzde polžu, sm muogu u Trste, družga kupert ne amne štante. Sej najsm jemu zeduosti, druobneh soudu koker samu štiri lire, ampek ze tistu, kar je še majnkalu sm pa anu rešjatu dau. Prut poudne sm pa kar ke h muorje šu, zetu k' so djale, de grje uod murja tista barka, k' jo rajfenk poriva neprej. Tam bliže sm su še tebaka kupet u ano štacino, pa koker sm nuotre stuopu, je rajfenk toku zetulu, de sm se muogu usjesa z hombažem zetekent. Pa k' le še naj njohalu tulet, sm uprašou štacnarko, zekaj toku hedu piska, pa je djala, de buo šla barka neprej. No mjeni se je precej zdajlu, de so rajfenk ne vso muč nepinja, de buo neprej barko porinu. Jen koker je njehalu tulet, je djala štacnarka, de muorem ne vso muč tečt če se čm pjelet. Pa je zerej rajfenk utihnu. Jojmenes, koku sm se vstrašu jen biš tje ku kuolker so me pogje njesle. Prtekaj sm biu vseglj, jen glih, k' sm ne pleh stuopu, mi je u mojo šitasto bučo pedlo de

sm vso ruobo u štacine ze tebaku plustu. Ja vajste de rajsl Uobrnü sm se ne uokule, jen tu nezaj tečt, pa je eden uod barko glih tiste mah muot nuotre povlajku, jen jest sm se znajdu puod ne stajde barke. Ampek jest se useglj najsm tu udat. Kar h plankam sm biu skuoču pa kričou, de nej se rajfenk ustave.

Pa nekpol nešče me naj tu šlišet, ampek samu rožale so se tjo kruote. Jest sm pa le neprej kriču zetu, k' sm jemu prov. Sej barka njebi smajla brez muoje ruobe neprej. Jen k' sm toku pr plankah kričou, se mi je še druga pomuda nardila. Ranku an malu je zepihalu, pa mi je muoj klabük, k' sm ga kumej küpu, u murje porinlu. Se vaj, de sm puotlej še ubel kričou. Pa k' je eden vidu, de muoj klabük glih toku brez rajlenka plava, koker barka, je prnjesu ano dougo štango s špico ne kuonco pa po murjo žnokov. Kaj pa dajlate, sm djau jest nejevuolen. I kaj, je djau, klabük lovim; kaj ne videš. Jojmenes s špico, muoj nov klabuk, drjezat, pomiselte vender, liho muoje kdje, h' najkoj zestuapto! Neka, sm djau togá pa šje ne buoš. Pa kar skluonu sm se biu an malu, de me buom štango z ruok uzjeu, pa majnde sm se biu an malu urjeveč al kaj, zetu k' glih k' sm tu ze štango prjet, sm nuore u murje plisknu. O buh nesvari ja, vajste de! Neč ne vajm koku je puotlej blu, samu tu se mi zd, de sm se ne, anc kluopi majdu, pa ne na barke ampek ne suhem sounce. Samu tu vajm, de sm biu hedu žecjen, muoker, jen de najsm u Istrsku šu.

Pravijo

Pravijo, da so tudi v Rimu po zakoniti poti ogotovili, da Slovencev ni in tedaj ne rabijo jezika; desnica, ki plačuje davke, naj za danes še ostane.

Pravijo, da so v Rimu zlo v skrb, da Francozi na potujajo tistih Italijanov, ki žive v Tunisu in zahtevajo od frankoske vlade, da postopa z Italijani pravično, kot postopa Italija s svojimi manjšinami.

Pravijo v Lonjerju, da se dekleta veselijo, ker jih Cuk nikoli več ne ovadi. Seveda, saj lahko zamolči. To pa le pove, da so se nekatere bale liti na Bazovico, nekatere so bile pa gori še po noči.

Pravijo, da kdor se hoče dobro oženiti, moré v Smihel priti.

Pravijo, Smihelci, da so se Eardolci strašno zamerili Cuku, da jih je že začel metati v Urbanov novi koš.

Pravijo, da ima v Studenem organist že pred majnikom pripravljeno pesem od novih zvonov, zvonov pa še ni nikjer. Od prvega maja zvonove pričakujejo, pa še za farnega patrona jih ni bilo.

Pravijo v Dornbergu, da je tamkaj neki »hlapec« za gospodarja in da ima še precej dobro službo. A še klobuka nima. V Gorico gre brez njega. To je res čuden svet. Zensko silijo klobuk na glavo, da skrivajo dolge lase, ki so s klobukom do li, da pleše katejo.

Pravijo, da v Zatočah pri Dornbergu so imeli fantje dec 5 t. m. javen ples. Plešali so »fajne«. Fantje in dekleta so se tako potili, da se curljalo z njih. »Cuk« jih je videl in si mislil: Uboga mladina, kam drviš!

Pravijo v Dornbergu, da sprejem preleka z Vidma je bil lep; drugi trdijo ravno nasprotno. Al bi »Cuk« vedel, bi tisti dan zletel v Dornberg, in bi gotovo napravil red.

Pravijo, da abbatator Collazio, ki je pred kavarno Teatro v Gorici streljal na senatorja Bombiga, je bil od navzočih tako natopen, da si bo dobro zapomnil, če pride še živ iz holnišnice, kar se pa dvomi.

Pravijo, da šekoyci in Willanovci se zato pripravajo v slovenskih listih, da bodo tudi Italijani vedeli, kako ostanja je slovenska narodna politika. Le dajte, gospodje, le naprej. Hudč bo zadovoljen, Italijani pa še bolj!

Pravijo, da senator Bombig bi bil kmalu žrtve reškega državljana Collazio. Širil kroglice je spustil nanj, češ, da je senator Bombig kriv, da ni bila Collazio priznana Ital. državljanstvo. Čudna so pta tega življenja.

SREČA TIČI V KONJU.

Neki kmet se je peljal s svojim hlapcem zjutraj v gozd. Hlapec je sedel na konju, kmet pa v vozil. Naenkrat zavpije hlapec: »Poglejte, gospod, jaz vidim zajca, zajca!«

Kmet ga pogleda in reče: »Obrni konja, pojva domov. To je slabo, če zajec čez pot teče. Danes bova nekaj drugega delala.«

Hlapec je obrnil in šla sta domov.

Drugo jutro sta se zopet peljala v gozd. Komaj sta prišla vanj, je hlapec zagledal volka. »Gospod,« je dejal, »volk je letel čez pot.« Kmet je dejal, da ga je tudi on videl, in da je volk sreča za tisti dan.

Peljala sta se v gozd, izpregla konja, da se naravnost malo dalje in sekala drva. Ko sta napolnila voz, je šel hlapec, da pripelje konja. Videl pa je, da mu je volk ravno preperal trebuh in tišči z glavo vanj ter ga žre. Hlapec je poklical gospodarja: »Čujte, gospod, sreča je v konju!« Kmet ni razumel in je vprašal: »Kaj praviš?« — Hlapec je ponovil: »Sreča je v konju.« Kmet ni razumel, šel je in pogledal in videl, da volk tiči v konju in ga žre. — Če bi se bil prejšnji dan peljal v gozd, bi me zajec gotovo ne požrl konja.

ČASNIKARSKO POROČILO

Kot se čuje iz zaneslivega vira, poročajo iz Helsingforsa, so prinesle »Haaške Novosti« brzojav iz Londona, da so pisale »Times« na podlagi svojega neschnega poročevalca iz Petrograda, da se tam zatruje skoraj z gotovostjo, da je prinesel eden boljševiških listov senzačno vest, da je Ljenin ob branju evronskih listov zadnje dni resno podvomil, ali še živi ali ne. Le dejstvu, da se je vsčimil v desno nogo, se ima zahvaliti, da je prišel do spoznanja, da je še živ in zdrav. To vest potrjujejo tudi potniki, došli iz Rusije.

KRIVICA, A NE PRAVICA.

Sodnik: »Ste imeli že kedaj opraviti s pravico?«

Obtoženec: »S pravico? Ne nikoli!«

Sodnik: »In vendar je tu v zapisniku vknjiženo, da ste bili že trikrat kaznovani radi goljufigije.«

Obtoženec: »Saj tega nisem rekel, da nisem bil kaznovan. Bil sem, to je res, toda po nedolžnem.«

Sodnik: »Tedad pristajate, da ste imeli že posla s pravico?«

Obtoženec: »Nič ne pristajam, kajti ako sem bil kaznovan po nedolžnem, tedaj nisem imel opraviti, s pravico ampak s krivico.«

Narodna Knjigarna v Gorici

priloga sledede knjige po zelo nizkih cenah:

1. Humek, *Praktični sadjar*, vez. L 24.

2. Humek, *Breskev in marelica*, L 2.40.

3. Humek, *Sadje v gospodinjstvu*, L 6.—

4. Janša-Humek, *Čebelarstvo*, L 4.80.

5. Humek, *Sadno vino* L 4.—

6. Erjavec, *Slovenci*, L 12.

7. Kalinšek, *Slov. Kuharica*, L 46.—

8. Beg, *Naše gobe*, L 20.

9. Kelleramnn, *Tunel*, broš L 5.60, vez. L 7.60.

10. Sarabon, *Gospodarska geografija*, L 12.

11. Försster, *Ojačen beton*, L 6.—

12. Erjavec, *Izbrani spisi* I. zv. L 6.

13. Jurčič, *Spisi* I. zvezek (Narodne pravljice, Spomini na deda, Južni Kozjak, Jesenska noč med slov. polharji, Domen, Dva prijatelja) Cena broš. L 4, vez. L 6.—

14. Jurčič, *Spisi*, III. zvezek. (Deseti brat, Nemški valpet.) Broš L 4.—, vez. L 6.—, cesarja, Mej dvema stoloma.) Broš. L 4.—, vez. L 6.—

15. Jurčič, *Spisi*, IV. zvezek. (Cvet in sad, Hči mestnega sodnika, Kozlovska sodba v Višnji gori, Dva brata.) Broš. L 4.—, vez. L 6.—

16. Jurčič, *Spisi*, V. zvezek. (Sosedov sin. — Sin kmetskega (Doktor Zobeč, Tugomor.) Broš. L 4.—, vez. L 6.—

17. Jurčič, *Spisi*, VII. zvezek. (Lepa Vida, Lipa, Pipa tobaka, Moč in pravica, V vojni krajini, Prayda med bratoma.) Broš L 4.—, vez. L 6.—

Ta knjige imajo nenavadno nizke cene, zato sezato naglo po njih, dokler je še čas.

PREVIDNO.

Ognjegasci vasi Butci, ki leži ob lokalni železnici, so sklenili ob priliki slavlja društvene obletnice: »da bodo vnanja društva pozdravili ob prihodu vlaka entkrat med 9 in 12. uro.«

ZAREKLO SE MU JE.

Sodnik: V tej miznici leže papirji, ki govoré o vaši nedolžnosti, toda žalibog nimam ključe s seboj.

Tat: Nič ne de, gospod sodnik, saj lahko odprem z »vetrihom.«

ZADNJA SKRIVALNICA.

Prav so rešili: Martin Raspet, Straža pri Cerknem; Terezina Budihna, Grahovo; Justina Mutar, Grahovo; Fina Lapanja, Sežana; Rihard Pucelj, Jesenice; Bruno Turko, Sv. Ivan-Trst; Davor Sinčič, Matulje; Anton Obličak, Volče; Ludvika Cazarura, Tolmin; Slavko Skof, Stanjel na Kranu; Tončka Geržej, Rihenberg, brez spisek na z; Srečko Repinc, Prem pri Sv. Petru; Karolina Kavčič, Idrija; Anton Kovač, Kuožak, Grafenbrunn, Cuesacco in Pontana del Conte; Marija Bandelj, Lukovec; Olga Šoba, Il. Blatrica; Angela Valič, Sv. Ivan, Trst; Ivan Krašna, Dolgopoljana, kratka van; Boris Puc, Ljubljana pri Gorici; Milka Dancu, Skedenj; Lea Kofol, Kanal ob Soči; Kramar Jožef, Borjana; Menič Barbara, Borjana; Jožef Terčič, Sečipolaj; Alojzij Rožje, Bukovlje; Kralj Josip, Gabrovec; Jeram Jakob, Vrh; Marinič Rudolf, Vedrijan; Vida Štekar; Poljak Sava, Piedimonte; Leopold Matink, Šhattao; v Novem mestu so dobili habnico tate: Viktor Žižmond iz Volčjadra; Gorjan Jušt iz Vrtojbe; Josip Logar iz Postojne; Matijanc August iz Volčjedraga; Franc Pister, Zaga Franc iz Gradšče; Stravs Vojteh iz Idrije.

Babico so še dobili: Ruž V., Sturje.

POZDRAVE POSILJAJO

Jože Stravs, Idrija; Val Jože, Idrija; Viljem Pregelj, Renče; Mozetič Mirko, Renče; Zajec Franc, Renče; Pahor Franc, Renče; Pirjevec Viktor, Ožlek; Maslo Mihael, Bač pri Postojni; Sedmak Franc, Juršiče; Rebec Ivan, Pačje; Klanjšček Jožef, Oslavia.

AH, TE ŽENSKÉ...

Ponavljati so igro pri Belem konjektu. Nekaj gospodič, sreča svojo prijateljico, ki je bila na potu k predstavi in jo vpraša: »Ali greš že zopet k predstavi, saj si igro že videla?« »Da,« odgovori prijateljica, »toda v svoji novi obleki še ne.«

NA NANOSU.

Turistinja (svojemu možu): »Poglej, dragec moj, kako krasen je razgled z Nanosa!«

Mož: »Prav res, krasno! Ko bi ne bila ti poleg mene, mislil bi, da sem v rajski!«

LOGIKA POTEPUIHOV

»Izginali so me zato, ker dam policiji preveč dela. Pomisli; potem pa trdijo, da se jaz bojim dela.«

LISTNICA UREDNISTVA.

Meduna: Odgovoren je le urednik, a za osehne spornu si ne bo svoj kljun krhal. **Rakovec:** Pravijo, da Čuk nima posredovalnice za žentev. **Cekovnik:** Oprostite, da mi imel Čuk kot italijanski poslanik priliko študirati na enajsti koli na Vihniški, da bi Vas pogumjal. **Sv. Mar. Magd. sup.:** Pišite nam kdo ste, in kaj ste, da Vam zamoremo dati odgovor. Ako ste lažnjivec, kakor se nam zdi, jo sploh se te vrstice škoda. **Svinako:** In tak je Vaš dopis. **Kobarid:** Pri Čuku ni korupcije, radi tega ne more vse smeti prebaviti. **Kuzlje:** Pošljite nam kake kozle v profistrup, pa priobčimo. Poslano pa je prerensno, Čuk pa to ni! **Knežak:** Ne imenujte oseb, napišite humoristično a ne sarkastično. Nam je žal. **Ozida:** Osebnosti v korito, če koš jih ne mara več v svojem napetem trebuhu. **St. Peter:** Citajte, kar smo povedali o nim iz Ozide. **Ozida:** Zopet kakor zgoraj. **Grant-Nemški Kul:** Ne moramo priobčiti, je preosebno. **Rute-Slop:** Vaš dialekt ni goden za tisk. Oprostite. **Kozeze:** Preosebno - to je stara, a vedno nova pesem Čukovih košarjev. **Bukoviča:** Da pojejo gde. laške pesmi ni

lepo. Kaj ne poznajo lepe slovenske pesmi? **Tolmin:** Pustimo to; kaj pa naj bi Tolminci storili, da bi ostalo glavarstvo gori? Rim sklence, podpiše in naredi, če se vsi Tolminci na glavo postavijo. **Lom:** Da je ne bomo položili, zato z osebnostim v koš. **Dijak:** O predpust, ti čas presneti, da bi več ne prišel v drugo, saj si zletel v Čukov koš, v to požrešno grdo kugol! **Tolminski Lom:** Ze zopet osebnost, ki je ne moremo prenesti, pri najboljši Čukovi volji ne. **Grahovo:** Z največjo naglico je zletelo v koš, da se prebrati nisimo imeli časa.

Gruden Jos., Devlu: Se strinjamo, da nam nakažete izkupiček lista vedno vsaka dva meseca. **Kmet društvo Črn Vrli:** Ne zamerite Čuku, če nemarnim razprodajalcem lista zadržuje a sodnijsko eksekucijo. V to vrsto sleer Vi ne spadate. Pozdrav in zdravi ostanite se po 11. decembra 1923. **Nemarni plačevalci, razprodajalci:** Pazite, da Vas Čuk ne spravi pred sodišče, kjer boste plačali zraven dolžnega zneska še stroške! **Verbič, Il Bistrica:** Vaših mem poslatih 20 list. pobasal in v svojo knjigo vpisal, da bom Vas stalen obiskovalec do 30. dec. 1924.

Restavracija Central
v Gorici, Corso Gius. Verdi 32.
Zbirališče meščanov in deželanov.

Za obilen obisk se priporoča
JOSIPINA POLJGORNİK,
restavraterka.

MOBILJE
O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21
(na Travniku) Tel. 66

St. občinstvu uljudno naznanjam da se je zopet otvorila
bivša gostilna
MIHA MALTA, Via S. Chiara št. 15
Točim pristno briselskino ter izvrstni kraški teran. Izberna kuhinjska postojba z portini in miznimi jedili usaki čas. - Na razpolgo je tudi biev za kanje.
Za obilen obisk se priporoča lastnik **Ivan Butković.**

Znana slovenska tvrdka
JOSIP KERŠEVANI
mehanič. puškar in trgovec
Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovaren, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znanke Kolumbia Ameriških tovaren, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko strolo.

Delavnica in popraviljavnica
Stolni trg št. 5.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.
Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.
Sveče, vesek, kadla.

Kupuje čebelni vosk po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Staroznana klobučarna

Ivan Pich-Dediči

Gorica, Raštel št. 13

Bogata izbora moških klobukov. — Popravlja, opere in obnavlja klobuke.

Na debelo!

Na drobno!

Narodna knjigarna

v GORICI, ulica Carducci 7.

Knjige Narodne knjigarne Goriška se prodajajo v sledečih krajih, katere toplo priporočamo:

- Bovec:** IZIDOR OSTAN, veletrgovec.
- Kobarid:** FRANC STRES, veletrgovec.
- Tolmin:** IVAN SIMSIČ, trgovec.
- DORDOLO,** knjigarna in papirnice poleg pošte.
- Kanal:** ŠTEFAN RAVNIK, trgovec.
- Clrkno:** JENEJ STRAVS, trgovec in župan.
- Idrija:** VAL. LAPAJNE, veletrgovina.
- CINIBURK,** trgovina in knjigoveznica.
- Ajdovščina:** IVO KOBAL, papirnica in knjigarna.
- Vipava:** Marija FERJANČIČ, veletrgovina.
- Trnovo (pri Bistrici):** J. BRINŠEK, trgovina.

Podružnica
LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE
v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“
Telef. št. 50. Brzojavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavica S H S kron Rezerva S H S kron
80 milijonov 64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Metkovič, Celje, Maribor, Novi Sad, Ptuj, Sarajvo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2, do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.

Franc Prinzig - Gorica
na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umetnega kamnja, izrezani kipi itd.
Zaloga cementa in krede.
Cene brez konkurence.